

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **T. B.**, státní příslušnost Ukrajina, t.č. neznámého pobytu, zastoupené JUDr. Michalem Benčokem, advokátem se sídlem Na Poříčním právu 1914/6, Praha 2, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie**, se sídlem Na Baních 1304, Praha-Zbraslav, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2011, č. j. KRPS-86981/ČJ-2011-010025,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie, ze dne 17. 6. 2011, č. j. KRPS-86981/ČJ-2011-010025 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Určuje se odměna zástupce žalobkyně JUDr. Michala Benčoka, advokáta se sídlem Na Poříčním právu 1914/6, Praha 2, ve výši 2.400,-Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen “zákon o pobytu cizinců“).

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konstatuje, že žalobkyně ode dne 19.11.2004 pobývala na území České republiky na vízum do 90 dnů, které žalobkyni opravňovalo pobývat na území po dobu 30 dnů do 18.12.2004. Dále si žalobkyně vízum neprodloužila a na území se zdržovala nelegálně. Dne 31.12.2008 bylo žalobkyni vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. CPPH-29243/ČJ-2008-60-KP. Doba, po kterou byl žalobkyni znemožněn vstup na území byla stanovena na 3 roky. Lhůta k vycestování z území byla stanovena do 29.1.2009. Dne 16.8.2010 byla žalobkyně zadržena policejní hlídkou v Praze 5. Dne 18.8.2010 byl žalobkyni udělen Obvodním soudem pro Prahu 5 trestní příkaz sp.zn. 40 T 27/2010 pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Po zhodnocení popsaného skutkového stavu dospěl žalovaný k závěru, že je dán důvod pro vydání rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm.c) zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného by mírnější donucovací opatření nebyla vzhledem k jednání žalobkyně účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b pobytového zákona je nedostačující, neboť zde není záruka, že by žalobkyně vycestovala. Uložení zvláštního opatření by nebylo účelné.

Žalobkyně v žalobě namítá porušení ustanovení § 2 odst. 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen “správní řád”), a ustanovení § 124 pobytového zákona a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, předně žalovaný řádně nezodůvodnil její zajištění, které představuje významný zásah do osobní svobody. Žalovaný měl prokázat, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování dle §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a že je dána jedna z taxativních podmínek uvedených v § 124 písm.a)-e) téhož zákona. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že nepostačuje uložení zvláštního opatření, protože žalobkyně maří výkon správního vyhoštění, z odůvodnění není zřejmé proč by nebylo takové opatření účinné. Přitom je nutno, pokud jde o hrubé porušování zákona o pobytu cizinců provést výklad restriktivní. Rozhodnutí žalovaného nepřiměřeně zasáhlo do práv žalobkyně a jejího přítele.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na skutkových a právních závěrech uvedených v žalovaném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30.8.2011 č.j. 7A 256/2011-29 žalobu zamítl. S odkazem na ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, když stěžejní v tomto ohledu shledal poukaz žalovaného na chování žalobkyně poté, co jí bylo uloženo správní vyhoštění a s ohledem na okolnosti pobytu žalobkyně na území České republiky shledal i zcela odůvodněný závěr, že žalobkyně nerespektuje vydávaná rozhodnutí o vyhoštění, a je zde tak reálná obava, že způsob chování žalobkyně se projeví i ve vztahu k dalšímu rozhodnutí o správním vyhoštění. Uvedl, že z jednání žalobkyně lze dovodit nebezpečí nerespektování rozhodnutí o vyhoštění, tzn. že v budoucnu lze předpokládat nastolení stavu, z něhož vychází ustanovení § 123b odst. 7 věty první pobytového zákona (v případě, že cizinec závažným způsobem poruší povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nebo v době k vycestování stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestuje, policie takového cizince zajistí). Dospěl k tomu, že nerespektovala-li žalobkyně již jednou rozhodnutí o vyhoštění (rozhodnutí ze dne 31.12.2008, č.j. CPPH-29243/ČJ-2008-60-KP), je zřejmé, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování svůj účel nesplní a jeho uložení není na místě. Relevantní reakcí na chování žalobkyně je tedy zajištění. Důvodem ke zrušení rozhodnutí neshledal ani další obecné námitky žalobkyně o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí s tím, že práva žalobkyně byla omezena zákonem předvídatelném rozsahu. Ve

vztahu k příteli žalobkyně městský soud dodal, že žalobkyně dne 17.6.2011 v rámci řízení o správním vyhoštění vypověděla, že nemá na území České republiky žádné závazky či vazby ani stanovenou vyživovací povinnost. Žalovaný tedy neměl důvod hodnotit, zda rozhodnutí o zajištění ovlivní soukromý život žalobkyně. Zároveň je městský soud toho názoru, že přátelský vztah žalobkyně k občanovi EU neznemožňuje výkon správního rozhodnutí.

Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18.1.2012 č.j. 1 As 149/2011-64 rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu.

Nejvyšší správní soud shledal důvodnou jak kasační, tak i žalobní námitku žalobkyně, že se jak městský soud, tak i žalovaný nedostatečně vypořádaly s možností užití zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, pakliže pouze poukázaly na skutečnost, že žalobkyně nerespektovala již jednou rozhodnutí o správním vyhoštění, a z toho dovodily, že by zvláštní opatření v daném případě již nesplnilo svůj účel a jeho uložení není namístě, aniž by se podrobněji zabývaly možností uložení zvláštního opatření. V tomto směru Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek č.j. 1 As 132/2011-51, v němž se zabýval otázkou vztahu institutu zajištění za účelem vyhoštění podle § 124 a 124a zákona o pobytu cizinců a zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c téhož zákona, a v němž konstatoval, že účelem jak zvláštních opatření, tak zajištění cizince je zaručení, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění vycestuje z území ČR. Pokud přitom existuje možnost dosáhnout uvedeného cíle aplikací zvláštních opatření (jakožto mírnějších donucovacích opatření), je povinností policie dát jejich aplikaci přednost před zajištěním. Aby však mohl správní orgán možnost aplikace zvláštních opatření svědomitým způsobem posoudit, musí v tomto směru zjistit relevantní skutkové okolnosti případu a učinit je obsahem spisového materiálu. Zpravidla tak bude vhodné např. prostřednictvím vysvětlení (§ 137 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu) zjistit, zda se cizinec zdržuje na určité adrese a je ochoten pravidelně se policii hlásit [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců], případně zda disponuje finančními prostředky ke složení finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců. O možnosti využití zvláštních opatření by měl být cizinec informován. Teprve nejkratnějším donucovacím opatřením, které přichází v úvahu tehdy, nepostačuje-li k realizaci vyhoštění ani uložení zvláštního opatření, je tedy zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 nebo § 124a zákona o pobytu cizinců. Při zajištění cizince podle citovaných ustanovení je správní orgán v rozhodnutí povinen odůvodnit, proč v dané věci nepřistoupil k uložení zvláštního opatření namísto zajištění. Absence této úvahy bude zpravidla znamenat nezákonnost rozhodnutí o zajištění.

Nejvyšší správní soud dále uvedl, že skutečnost, že stěžovatelka nevycestovala z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, je tedy jednou z podmínek k vydání rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení. Pouhým poukazem na tuto skutečnost však nelze zdůvodňovat, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, což je další nezbytná, zákonem předepsaná podmínka k vydání rozhodnutí o zajištění. Vytkl tak, že žalovaný (a následně i městský soud) v případě stěžovatelky postupovaly nesprávně, když z odůvodnění jejich rozhodnutí není vůbec patrné, zda se správní orgán podrobněji zabýval možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a zda tak splnil požadavky vyslovené ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Oproti tomu k námitce zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně, ke kterému by mělo dojít jejím vyhoštěním, Nejvyšší správní soud aproboval závěr městského soudu.

Rozvrhem práce Městského soudu v Praze pro rok 2012 byla tato věc přidělena k projednání a rozhodnutí odd .10 Městského soudu v Praze.

Městský soud v Praze, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předně uvedeném rozsudku proto přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že námitka žalobkyně ohledně absence řádného zdůvodnění nevyužití zvláštního opatření podle § 123b či § 123c zákona o pobytu cizinců je důvodná a rozhodnutí žalovaného je v tomto směru nedostatečně odůvodněno, pakliže činí toliko odkaz na nerespektování předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění ze strany žalobkyně. Absentující podrobnou úvahu o možnosti uložení správního vyhoštění, opřenou o zjištění relevantních skutkových okolností daného případu pak soud nemůže nahradit vlastním uvážením, a proto žalobou napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 za použití ust. § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s. soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ohledně druhé žalobní námitky namítající zásah do soukromých a rodinných poměrů soud odkazuje na předchozí závěr vyslovený v prvním rozsudku a probovaný i Nejvyšším správním soudem.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když v daném případě žalobkyně měla úspěch ve věci, avšak vzhledem k osvobození od soudních poplatků a následnému ustanovení zástupce soudem, jí náklady nevznikly, proto jí ani právo na náhradu nákladů nevzniklo. Žalovaný pak nebyl ve věci úspěšný.

Soudem ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Michalu Benčokovi, advokátovi, který žalobkyni zastupoval v řízení o kasační stížnosti, soud přiznal odměnu ve výši 2.400,- Kč, a to za jeden úkon právní služby po 2.100,-Kč a 1x paušál po 300,-Kč doložený ve spise (převzetí zastoupení), když zástupce není plátcem DPH (sdělení č.1.69 soudního spisu), vše dle §7, § 9 a § 11 odst. 1 písm.b) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nelze podat kasační stížnost; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu /§ 104 odst. 3 písm.a/ s.ř.s./. V takovém případě lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. , a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. března 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu